

Čtvrtek 30. března byl v Praze přímo nabitý koncerty. Ale ti, kteří přemohli lenost a místo do centra města se vypravili do Kbel, určitě nelitovali. Příjemné prostředí zrekonstruovaného prostoru Lidového domu v tento den přivítalo **Roberta Křesťana** a kapelu [Druhá Tráva](#).

Druhou Trávu samozřejmě vídám na nejrůznějších festivalech, ale plnohodnotný koncert už jsem asi dva roky neviděla. Byla jsem proto zvědavá, v jaké formě muzikanti budou a zda proběhly nějaké změny.

Těžištěm koncertu byly skladby z posledního alba ***Good Morning, Friend*** (2004) a z Křesťanovy autorské desky

1775 básní Emily Dickinsonové

(2002) -

Dřív než se rozloučíme

,

Pendl do Betléma

,

Na španělských schodech

nebo titulní

1775 básní Emily Dickinsonové

. Asi nejvíc mě z méně známých písní zaujala

Až nás smrt rozdělí

.

Druhá Tráva na ilustr. snímku

foto: Vítek Školník Urban ©

Až nás smrt rozdělí

*Až koně odletí
do noci, do zahrad Jericha,
až naše objetí
proplyne do ticha,
až ústa tvá budou uzamčená,
jako bych líbal jednu z trojských bran:
budu jen pária beze jména,
už neopíjen a nemilován.*

*Až dozní výstřely
z karabin v ulicích nad námi,
až nás smrt rozdělí
modrými vodami,
až dovoní sklenky po kořalce
i polštář po kartářce Markétě:
pak bude po písni, po válce,
po lásce, bude po světě.*

Kapela ve složení Luboš Malina (banjo, klarinet, low whistle), Luboš Novotný (dobro), Emil Formánek (kytara, mandolína), Petr Surý (elektrický kontrabas) a Josef Malina (housle) měla neuvěřitelný drive, publikum ani nedýchalo a každou píseň odměnilo bouřlivým potleskem. Ačkoli jsem bývala zvyklá na Druhou Trávu s bicími, samotný fakt, že je neslyším, jsem zaznamenala až zhruba v polovině koncertu - tak plný a sytý byl zvuk kapely. Nejen, že bicí absolutně nechyběly, ale díky tomu naopak měly možnost více vyniknout sólové nástroje. Vše má ovšem svá pro a proti - některé skladby (např. Telegraph Road) by bez bicích zřejmě zahrát nešly, proto je tentokrát diváci museli oželeť. Velký prostor věnovala kapela také instrumentálkám, zejména těm irským opravdu slušely housle a procítěná sóla Luboše Maliny na low whistle. Po několika přídavcích se publiku nakonec podařilo vytleskat (přesněji vyskandovat) i kýženou *Panenku*, která ovšem po *Wayfaring Stranger* působila spíše jako chudý příbuzný.

Pokud bych měla pojmenovat změny, kterými kapela prošla, tak jsou to jistě změny k lepšímu, které mě velmi příjemně překvapily. Jmenovitě absence bicích a doplnění o technicky velmi dobře zvládnuté housle. Jediným momentem, který trochu kazil celkový dojem z jinak úžasného koncertu, byly sbory. Respektive místa, ve kterých jsme sbory (hlavně vyšší hlas) mohli jen tušit. Nepodařilo se mi identifikovat, zda to bylo vinou zvukaře, či samotných zpěváků, ovšem u

takových písní jako *Kdo to obchází můj dům* nebo *Na španělských schodech* to byla opravdu škoda. Bohužel stejného problému jsem si všimla i v nedávném vydání televizního pořadu Na moll, takže to pravděpodobně nebude náhoda. Pokud jde o záměr, rozhodně bych se přimlouvala k návratu k původní verzi..

Závěrem už snad jen promluvím k pochybovačům, podle nichž je Lidový dům ve Kbelích "*dalek*
o " a "

stejně tam nebudou chodit lidi

". Podobně jako na jiné koncerty nejen z FC žánru bylo plno a spojení MHD je velmi dobré jak z Palmovky, tak z Vysočanské (nemluvě o dostavovaném metru). K tomu přidejte příjemné prostředí, dobrou akustiku, bar a jiné vymoženosti, jejichž koncentrace na jednom místě je v Praze více než vzácná. Podrobnosti najdete na webu

<http://www.lidovydum.cz/program.html>